

Oranžový kotouč slunce nahlédl prvními žhavými paprsky do nekonečné země písku, skal a stepní trávy a nad tím dílem světa, který lidé pokřtili jménem Afrika, se rozezněly tisíce bubnů a bubínků. Ale to nebouřily bubny! To dusala kopyta zeber a žiraf a dupaly mohutné sloní nohy. A nad bubny vřískaly a pípaly hlasy tisícíhlavého sboru. Ale slovům byste nerozuměli, to vítali den opice, papoušci a plameňáci. Všichni spěchali, aby se poprvé poklonili prvorozenému královskému synovi.

Lví král Mufasa, král slonů i mravenců, myší i hadů, stál na svém trůnu, na Lví skále, a vyhlížel moudrého rádce. Starý pavián Rafiki byl poctěn, že mu král v dnešní den svěřil tak důležitou roli. Bude to on, kdo všem oznámí: Toto je následník trůnu, váš budoucí panovník!

Princ ležel u své maminky a mžoural do sluníčka. Rafiki obřadně rozlomil kokosový ořech, smočil prsty v mléce a pomazal prince čelo. Pak nabral hrst písku, jemně pomazání posypal a něžně vzal prince do náručí.

My, kteří tě budeme ctít, tě vítáme mezi sebe. Patříš nám a této horké zemi – a my patříme tobě.

Pak pozvedl prince vysoko nad hlavu.

Klaňte se! Toto je náš princ Simba!

A všichni se uklonili.

Ale kdepak! Všichni se neklaněli. Na slavnosti chyběl princův strýc Scar. I on toužil být lvím králem. Ale teď, když se jeho bratrovi, králi Mufasovi, narodil syn, o nástupci na trůnu bylo rozhodnuto.

Scar, jde sem král, oznámil mu Zazu, Mufasův služebník. Rychle si vymysli výmluvu, proč ses ráno neobjevil u dvora! Králi se to určitě nelíbilo.

Já a Sarabi jsme tě čekali na slavnosti přivítání Simby, zahřímá Mufasa. – Ach, docela jsem na tu slávu zapomněl, zvolal Scar a posměšně vysekl poklonu.

Jako Simbův strýček jsi měl stát v první řadě, připomněl mu Zazu.

Dokud jsem nebyl strýčkem, stál jsem jako první v řadě těch, kteří čekají na trůn. Ovšem teď se narodil můj ubrečený synoveček a pořadí se poněkud změnilo, že? Předběhlo mě to holohlavé telátko. – Scar, dej si pozor na pusu, zavrčel Mufasa. Simba je tvůj příští král! – A vy si dejte pozor na mě, zařval Scar. Ještě jsem se trůnu nevzdal, bratříčku!

Žhavé slunečné dny se střídaly s černými dny bouří. Malý Simba rostl a z nemluvnátka se stal lví chlapec se zvědavýma očima a netrpělivým srdcem. Přišel čas poučit ho, řekl si Mufasa a v poledním žáru vyvedl Simbu na samý vrchol Lví skály.

Ta zem, kterou vidíš pod námi, to je naše Lví království. A ty v něm jednou budeš vládnout. – A kdy, tati? – Až zapadne slunce mého života.

Simba se rozhlížel po nekonečných pláních a v dálce uviděl tmavé hory. Mufasa dobře věděl, kam se dívá. – Země stínů je za hranicemi našeho království. Tam nikdy nesmíš, Simbo! – Já myslel, že my, králové, můžeme všechno! – V našem světě má každý své místo, svá práva a své povinnosti. A to platí i o králi. Musíme poslouchat svůj rozum a nedělat nerozumné věci.

Nechme teď práva stranou, zachvěl se nad nimi poděšený hlas. Zazu poskakoval ve vzduchu a zobák mu koktal vzrušením. – Jednou z králových povinností je chránit nás před smrdutými hyenami. A ty právě teď vtrhly k nám!

Zazu, odveď Simbu do bezpečí, poručil Mufasa – a velkým skokem vyrazil ke skalám, aby věčně hladové hyeny rázně poslal zpátky, odkud přitáhly.

